

Minulost

Analogové hodiny na protější stěně ukazují pár minut před půlnocí. Nemohu spát, již poněkolkáté se loučím s odcházejícím dnem a vítám ten nový. Usnout mi dělá čím dál větší potíže. Asi začínám blouznit, říkám si. Otáčím se na bok, aby přede mnou nebylo nic jiného než jen holá, bílá zeď. Alespoň trochu světla v té nekonečné tmě.

Můj doktor mi poradil, abych si před spaním představoval hezké vzpomínky ze svého života. Prý to pomáhá mozku, který se tak jednodušeji uklidní. Také mám dlouze dýchat, přičemž výdech by měl trvat nejméně dvakrát déle než nádech. Tuto techniku používají vojáci, tvrdil mi, jen tak mohou být co nejvíce odpočatí. Jako kdyby mu nedocházelo, že já toto všechno již dávno znám. Asi už vypadám moc staře a prázdně; možná proto se již dlouhou dobu nedívám do zrcadla. Představa, co bych uviděl, mne děsí, stejně jako myšlenky na to, že za pár měsíců se už možná nebudu loučit já se dnem, ale den se mnou. A s ním i celý svět.

Za oknem se třpytí měsíc. Má stejnou barvu jako mé vlasy, světle šedou s bílými nitkami. Velká ručička právě odpočítává poslední minutu. Přidávám se k ní, alespoň si ověřím, jak dobře ještě zvládnou odhadnout šedesát sekund. Tři... dva... jedna... Nic, ručička zůstává na svém místě. Že bych se přepočítal? Tentokrát jsem si ale opravdu dal záležet. Nevadí, beztak je to jen pár vteřin, pár kapek v moři času.

Na chvíli přivřu oční víčka. Nateklými bulvami prostupuje bolest a tlačí je pryč z důlků. Cítím, jak mi pomalu praskají spojivky. Zpod hlavy беру polštář a pokládám jej na obličej.

Tma.

Do nosu mě štípe vlastní pot, jenž se posledních pár hodin vsakoval do bavlněného povlaku. Voní zvláště; připomíná mi sůl, kterou mi dávali, abych v době, kdy jsem se ještě nedokázal dívat na to, jak přede mnou zhasíná lidský život, neupadal do bezvědomí. Teď bych jej však nadmíru uvítal. Na chvíli, možná napořád.

Znovu se podívám na protější stěnu; k mému překvapení na hodinách stále zůstává jedna minuta před dvanáctou. To přece není možné, honí se mi hlavou. Asi jim došla baterie.

S vypětím sil pomalu vstávám. Potmě sahám do šuplíku, podaří se mi nahmatat poslední dvě tužkové baterie. Hned jak vyjde slunce, půjdu koupit nové.

Stoupám si na špičky a natahuji se pro hodiny. Zavrávorám. Tenký měděný hřebík, na němž visí, padá mezi temné spáry podlahových parket. Asi jsem měl přece jen rozsvítit.

Vyndávám staré baterky a házím je do koše. Černý igelitový pytlík spokojeně zachrastí. Musím si dávat pozor, abych ty nové vložil správně. Ozvou se dvě cvaknutí a nakonec i líbezné vrnění malého motůrku. Zmocní se mě příjemný pocit. Pocit užitečnosti, nyní pramenící i z úplných maličkostí.

Minutová ručička se ale ne a ne rozběhnout. Co se to děje, ksakru? Začíná mi docházet trpělivost. Krám jeden, procedím mezi zuby. Do hodin dvakrát bouchnu. Pořád nic. Napřahuji ruku, abych do nich bouchl potřetí, tentokrát pořádně, jenže v tu chvíli se ručička konečně dá do pohybu.

Půlnoc.

Uslyším podivný zvuk. Jako by někdo klepal na dveře. Mé tělo pokryje husí kůže.

Jako když k půlnoci na tebe zaklepe nezvaný host...

Plížím se ztemnělou chodbou. Studené kachličky mne připravují i o poslední dávku pohodlí. Srdce mi začíná bít čím dál rychleji.

Všimnu si, že se venku svítí. Takže to je pravda, před mými dveřmi opravdu někdo stojí a chce dovnitř.

Ozvou se další tři údery. Přikládám pravé oko ke kukátku. Krev v žilách mi ztuhne. To nejde... Můj bože.

Na nic nečekám a otevírám dveře. A skutečně, je to ona. Vypadá úplně stejně, jako když jsem ji viděl naposledy.

Šaty má tytéž, vlasy má tytéž a boty kožené...

Pozvu ji dál. Jak ses tu celou dobu měla? ptám se.

Mlčí, i ve tmě vypadá stejně krásně jako za světla.

Myslel jsem, že... poslední slova ale spolknou. Sevřené hrdlo škrťá mé hlasivky. Nehledal jsem jí; šance, že bychom se znovu setkali, byla mizivá. A teď tu přede mnou stojí. Její pohled mne probodává; tuším, na co myslí. I ticho občas dokáže promluvit.

Mrzí mě to, snažím se shrnout padesát devět let do jedné věty. Jenže oba moc dobře víme, že to nejde. Přece tu nebudeš jen tak stát. Pojď, půjdeme spolu do kuchyně, udělám ti jasmínový čaj. Ten máš přece ráda.

Kulhá. Přesto nočním šerosvitem prochází bez zaváhání, naučila se to o dlouhých letních večerech, kdy za mnou chodila na kasárnu. Nikdo ji nesměl spatřit, nikdo nemohl poznat pravdu. Teď to ale vypadá, jako kdyby mi dávala najevo, že každý její krok je důležitý, že nezáleží, že jeden z nich je delší než ten druhý. Záleží na každém, záleží na tom, abych je viděl.

Pomalů za tebou pajdavě kulhá, až tě dožene...

Sedá si ke stolu. Dívá se do prázdna, nemluví, šálku s čajem se ani nedotkne. Ze sekund se stávají nekonečné okamžiky. Dýchá v pravidelném rytmu, sebejistě, čím dál hlasitěji. Sbírá síly a pak prolomí všudypřítomné ticho.

*Řekne
Tak mě tu máš
Tak si mě zvaž
Pozvalš mě dál
Vždyť už mě znáš
Jsem tvoje minulost...*

Sedám si naproti ní. Beru ji za ruku. Analogové hodiny ve vedlejší místnosti spokojeně vrní. Naše pohledy se protnou. Padesát devět let a její oči jsou stále stejně krásné. Hnědé, jako dva lískové oříšky.

Po tváři mi začnou téct slzy. Natáhne ruku a pohladí mě. Najednou cítím, že je načase jít spát.

*Rozestel postel a ke zdi si lehni, ona se přitulí
Dneska tě navštíví ti, kteří byli a kteří už minuli
Každého po jménu oslovíš, neboť si vzpomeneš na jména
Ráno se probudíš a ona u tebe v klubíčku schoulená*

V hlavě se mi míhají ty nejkrásnější vzpomínky. Už jsme zase spolu. Kolem nás hřejivé, mléčné světlo.

Pro nové baterky již nedojdu.